

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ

(ΜΠΟΡΕΙ ΜΙΑ ΚΥΡΙΑ Ή ΜΙΑ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΝΑ ΔΙΑΣΧΙΣΗ ΑΡΓΑ ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΕΝΟΧΛΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ ;...)

Γ'

"Άφησα πάλι τους συνοδούς μου άπισω και προηγήθηκα μόνη μου. Πρίν προφτάσω να βγω απ' τα Χαντεια στην οδόν Πανεπιστημίου, δυό νεαροί με πήραν τὸ κατόπι. Με περιεργάστησαν καλά-καλά κι' άντι, άςως οί άλλοι, να μου μιλήσουν άπ' εὐθείας, άρχισαν να λένε ὁ ένας στον άλλο τὰ λόγια πού είχαν να μου πουν:

- Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Πάμε στο Φοιά κι' Έτές ;
- Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Πάμε.
- Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Τί θά κεράσεις ;
- Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Τὸ αὐτόσημο και σαμπάνια.
- Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Σαμπάνια !... Ψαίτα !... Έξοχα !... Θά περάσουμε ευάριστα... πολὺ ευάριστα... Θά γλεντήσουμε.
- Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Θά γλεντήσουμε...
- Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Μά...
- Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Τί μά ;
- Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Μόνου μας θάμαστε ;
- Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Ποιὸς σου τὸλε αὐτό ; Ποιὸς σοῦτε πὼς θάμαστε μόνου μας ; Θά ρθῆ...
- Ο ΠΡΩΤΟΣ.—Ποιὸς ;
- Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ.—Κι' ἡ δεσποινίς. (Άπ' εὐθείας σὲ μένα τώρα, ντριτα και σταράτα !) Δὲν εἶν' ἔτσι, δεσποινίς ; Δὲν θάρητε ; Θάρητε. Εμπρός λοιπόν, πάμε... Σωφέρ !... Στάσου, σωφέρ !...

"Όσο να σταθῆ δίωος ὁ σωφέρ, προχωρῶ γρήγορα-γρήγορα και τὸυς ξεφεύγω. Καί οί νεαροί κωχαραντάδες μένον μόνου με τὰ σκέδια του...

***

Προχωρῶ τώρα πρὸς τὴν οδόν Άγιου Κωνσταντινου. Λίγο πὸ κάτω απ' τὴ διασταύρωσι με τὴν οδόν Σακεράτους, βλέπω δυό νεαροὺς εἰζῶνους νάχωνται άπ' τὸ αντίθετο μέρος. Φοροῦν χακί άπό πάνω ὡς κάτω, δὲν εἶνε συνετῶς τῆς φρουρᾶς τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας.

Πρόκειται γιὰ δυό ἀγγάκια τοῦ βουνοῦ, τὰ ὁποία μόλις μ' ἀντιφρῶνουν, στέκονυ ελαρινῶς και με περιεργάζονται. Προχωρῶ ἀδιάφορα.

Οί εἰζῶνοι μιθιζῶνυ κάτι μεταξὺ τους, κάτι πὸ με άφορᾶ ἀσφαλῶς και με παίρνουν ἔσπασο. Με κάπνισο διαταγμὸ και μ' ἐπιφύλαξι στὴν άρχῆ. Ξεθαρομῆνοι σὲ λίγο κι' ἀποφασισμένοι να μ'... ἐκποθήσουν.

"Ο δρόμος πὸ κάτω εἶνε σκοτεινός. Αὐτὸ τοῦς δίνει περισσότερο ἄφορο. Τοποθετοῦνται πλάι μου κι' ἀρχίζονυ τὴν ἐφοδο.

- Στὴν άρχῆ, ξεροθήχονυ... με σημασία.
- Πετάνε φράσεις ὁ ένας στον άλλο :
- Ούραίους κερὸς !
- Φίνους !
- Ροιμάντζα, βρε.
- Κιρὸς γιὰ ἱέρουτα. Ούρῆσι ;
- Ν' άγιάσ' τοῦ στόμα σ'.

Εἶνε καιρὸς πειὰ να ἐξηγηθῶνυ και μαζί μου. "Ο ένας άπ' αὐτοῦς με σκοιντῆσαι στον άγκώνα και μου λέει :

- Άκ' οί. Ψτ !... Άκ' οί...
- .....
- Άκ' οί να σ' πῶ.
- .....
- Άμ' στέκα ντέ... Στέκα ψύχα, να πᾶμ ἀνάπια. Δὲ μ'λάς πᾶτ γιὰ μπιτ ;
- .....
- Στάσ' ρῆ. Πουτὸ ξουλιζῶση εἶσι ντέ. Κι' οἴλου καμαρόν'ς-καμαρόν'ς... Δὲ σ' λέου δά... Εἶσι γιὰ νᾶσι. Άκ' οί... Πὼς οί λέν ;
- .....
- Άλλου κι' τούτου μαθῆ ! Τί μ'λιά σ' πήσαν, ρὲ σοῦσια ; Κουρίσ' πρῶμα να

ποικιλιάς ἔτσι θιοιμόναχη.

— Γυλάς ; Γιέλα μά ψύχα και μουλόγα και τίλουτα. Πὲς καιμινά παλαιοκουνέντα. Κι' άπὲ πᾶμ στοῦ ζαχαροκινῶσαστειου, παίρνουμ ἀπὸνα τραταμέντου κι' άπὲ...

- Πρὸς τὸ σύντροφό του :
- Κι' άπὲ πὸῦ θά πᾶμ, ρὲ Θανάσ' ;
- Ο ΘΑΝΑΣΗΣ.—Ποῦ άλλου ; Στὴ κάμαρ'.
- Στὴ κάμαρ' ;... Κι βέβια στὴ κάμαρ'. 'Έτσι δὲν εἶν' διασπινίς ; Τί λές ; Άμ' μιλα ντέ ! Θὲ νάρθ'ς, γιὰ θά μάς ξεπατώσης στὴ πλομπούρα ἀπὸμυ ;
- Ο ΘΑΝΑΣΗΣ.—Άμ' θάρθ' δά. Δὲ γλέπ'ς πὸῦ γιλάει τ' άχειλάτα τ'.
- Σὲ μένα :
- Άντι, ούρῆ μαλαγάνα. Πουνηρῆ πῶδοι. 'Έτσι κάνεις τοῦ βαρὸ γὰ να οί παρσαλάμυ.
- Στὸ συνάδελφό του :
- Αὐτοῦνου εἶν', ρὲ Κίτσου. Μᾶς πιδεῦ' τοῦ κουρίτ' γιὰ να μᾶς άνάμ' τὰ αἵματα.

Ο ΚΙΤΣΟΣ.—Άμ' κι' σάμπος δὲν άναφα, οῦ ἐρμους.

Ο ΘΑΝΑΣΗΣ.—Άμ' ἱγὼ. Καίου οἴλους. Σὲ μένα, ἀπλώνοντας τὸ χέρι του :

— Νά, πᾶσι να βιβιοθηῆς και να καταλάβ'ς. 'Έχου καιν σαράντα, καιν πανῆτα γράδα πικριτό. (Γλυκαίνοντας τὴ φωνῆ του). Ντηλαδὴ τούτος και τῶκαμυ, ρὲ κωρά μ'. Μᾶς τσουρούφλισας. Δὲν μπορῶ να κρατηθῶ.

Σάν ἕνα τερῶστιο κῆμα, πλημμύρα ἀσυγκράτητη, χεῖμαρρος ἀεπιτικός ἀνεβαίνου τὰ γέλια στοῦ λαμοῦ μου και με πνίγου.

"Αν δὲν γελᾶσω, θά σκάσω. Καί γελῶ. Γελῶ μ' ἄλη μου τὴν καρδιά, μέχρι ἀποπνευμοῦ, ἀκουμπισμένη σ' ἕνα στύλο τοῦ τραῦ.

Εὐτυχῶς, ὁ δρόμος εἶνε σκοτεινός και ἔρημος. Διαφορετικά, θά εἶχαμε σοῦσουρο.

"Η... γενναία φρουρά μου ἔχει σταθεῖ ἀντίκρυ στοῦ πεζοδρομίου και ἀπορεῖ και ἔξιστατα. Βλέπονυ δίωος τοῦς εἰζῶνους και μαντεῦνον τι μὸ ομιθαῖνε και εἶνε ἦσχοι.

Στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ἕνας εἰζῶνος, ἕνας βουνησίος ροιμὸς, εἶνε γυλιεσ φορὸς προτιμότερος ἀπὸ ἕναν ἐπελοτιμῶμένο φρατζέξο.

"Εκείνου πὸῦ τάχονυ χάσει κυριολεκτικῶς, εἶνε οί ἀφελείς διώκται μου, οί δυό ἀγαθοί εἰζῶνοι. Στέκονυ και με κριτᾶνε σασπιμένοι, σάν νάχονυ μαριμαρόσει. Δὲν μποροῦν να καταλάβου γιὰτι εἰσακρίξῶ ἔτσι, Εἶμαι τρελλῆ και τὰ σίδερα ἡ μεθυσμένη ;

Πάντως εἶνε σίγουροι πειὰ γὰ ἕνα πράγμα. "Ότι εἶνε ἀδύνατον να μὴν εἶμαι μὸ πεταλοῦδα τῆς νύχτας, πρῶτημυ ν' ἀκολοθῆσω τὸν πρῶτο τυχόντα, κι' ἕσαν εἰζῶνο ἀκόμα.

"Ακ' τὴν ομειτηρῆ αὐτὴ πλάνη του τοῦς βγάξει ἕνας άπ' τοῦς νεφραγάτας τοῦ «Μπουκέτου». Γιὰ να δόση ἕνα τέλος στοῦ ἐπεισόδιου, με πλησιάζει, βγάξει τὸ καπέλλο του και αὐτὸ λέει, προσητοιμῶμενος τὸν άγνωστο :

- Δεσποινίς, θέλετε να σᾶς συνοδεύσω ;
- Πολὺ εὐχαρίστως, κῆρις, ἀπαντῶ.
- τερνῶ τὸ χέρι μου στοῦ χέρι του κι' ἀπομακρινῶμεθα.

Οί εἰζῶνοι, νομιζοντας πὸς ἕνας καλῆς, ἕνας εἰμοκοντῆρος τοῦς πήρε τὴ ἐλεγόμενῆς μέσα άπ' τὰ χέρια τους, άγριεῦνον. Ροιθουνίζονυ, μουγκρίζονυ, μουρμουρίζονυ, βλασπημᾶνε :

— Τ' πῆρι οῦ διάουλους τοῦν πατιροῦλη, τοῦ τοικέμ' !...

Καί χωρὶς να χάσουν καιρὸ, ἐφορμῶνυ. 'Απειλῆται σοσαγῆ !...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.

